

А нашите Жабоев, щомъ латна и последната муха, набърже се сбогува и тръгна за дома.

Но тука вече някъси се съабета. Дойде до гуша на жената отъ тозъ пътникъ Жабоев, да лъже земнитъ и водни творци, защото го мързи съ работа да се товари. . . О! Не! Та щръкляло дългоокрико насреща му изпрети. Щомъ зърна го Жабоевътъ господику, отъ

умасъ се захлати, отъ страхъ се виепени и падна на коленъ.

Туку вече лъжата не прилжна — докле да каже речъ и щръкляло се просъгна, напла го за мигъ и радостно погледна.

На тозъ лъжливъ жабоев, нашъ Щръкляло даде му такъвъ урокъ, какъто ястанъ ще получи щомъ анисто съ трудъ съ марзелъ нока да сполучи.

Добре, че има и смъртъ на земята

(Чехома народна приказка)

По Карелъ Яромър Ербенъ

Въ старо време, когато още Исусъ Христосъ и свети Петъръ ходили заедно по земята, спрѣли една вечеръ при единъ ковачъ и го помолили да ги приеме да пренощуваатъ у него. Ковачътъ ги приелъ веднага на драго сърдие, замързалъ чука, що държалъ въ ръка до нановетинта, и ги въвелъ въ къщи; после отицалъ въ кухнята и порицалъ да стогатъ добра вечеря. Като се наасчеркали, той рекълъ на гоститъ си: — Виджамъ, че сте уморени отъ път и че искате да си починете — днеска бѣше умасенъ месъ! — затова легнете си дакъта въ моего легло и се наспете; азъ ще си легна въ преената на сланата. Следъ това имъ казалъ лека ношъ и си излязълъ. Но сутринта имъ далъ добра закуска, а като тръгнали да си възражъ, придружилъ ги до някъде изъ лѣта. Когато вече да си раздѣлятъ, ковачътъ имъ рекълъ: — Гоститъ ви съ това, що имамъ, не знамъ дали добре ви се отпразни. Прошайте и добъръ ви път!

Тогаво свети Петъръ дръзналъ Исуса Христа за ржката и му рекълъ: — Господарию! ника нѣма съ нишо да го възнаградимъ, че е така добъръ човѣкъ и че така сърдечно ни прие?

Исусъ Христосъ му отговорилъ: — Наградата на тоя сабѣт е временна награда. Лъзъ му гонятъ други, на небо. — Все пакъ обирналъ се изъкъ ковачътъ съ тия думи: Добре се отнесе съ насъ и азъ искамъ да ти се отплатя. Искай, какъто щешъ, три твои желаниа ще бждатъ удовлетворени.

Ковачътъ се страшно зарадвалъ и рекълъ: — Щомъ като е така, то направи, господарию, да бжда още сто години жиятъ и здравъ, както до сега.

Исусъ Христосъ му рекълъ: — Нека стане така, както ти искашъ. Какво е другото ти желание?

Ковачътъ се замислилъ и отговорилъ: — Какво ли да искамъ?—азъ съмъ доволенъ отъ жията; какъто ми трѣбва, изхарванъ си го

съ занаята. Направи така, штоо анигда имамъ достатъчно работи, както до сега.

— И това ще се изпълни. — рекълъ Исусъ Христосъ. — Какво е третото ти желание?

Тука вече добритъ ковачъ не знавелъ какво да поискъ; но поразмислилъ и следъ малко рекълъ: — Хи, щомъ си тая шедъръ, господарию, направи, штоо който седне у насъ на тая столица, на която ти седѣши, да остане прикованъ на нея и да не може да стане до тогава, докато азъ не го освобода.

Свети Петъръ се засмѣлъ на това искание на ковачътъ, но Исусъ Христосъ казалъ: — Нека стане така, както ти искашъ!

Следъ това се раздѣлили, Исусъ Христосъ и свети Петъръ продължили пътя си, а ковачътъ зарадванъ се върналъ въ къщи. И станало така, както Исусъ Христосъ му обещалъ. Всичкитъ му вѣрстници наскоро биди вече отдавна унрѣли, а само той билъ още здравъ и възражъ като риба, ималъ анигда достатъчно работи и си подсиравлъ отъ сутринъ до вечеръ.

Но анико си има край. Стогъ години неусетно изтекли и единъ день смъртъта почувала на вратата му.

— Кой е? — попиталъ ковачътъ.

— Лъзъ съмъ смъртъта, — последвалъ отговорътъ. — Ида вече за тебе.

— Добре дошла! — рекълъ ковачътъ. — Заловадай, айтъ актре, уважена госпожию! Почвайкъ нѣмо да си наредъ тука чуковетъ и клецитъ и веднага ще дойда. Седни на тая столица да си поотпочинешъ; знамъ, че много си възражъ и, че много работи те чака по себѣта.

Смъртъта нишо не предпологала; не чакала да я канятъ дълго, а седнала на столицата. Тогаво ковачътъ прихлялъ да се сѣдне, аждото му гласъ държи и рекълъ на смъртъта: — Сега стой тука и не се мърдай, докогаво, докато азъ не те пустана!

Смъртъта залочила да се дърпа, да тропе съ костелинитъ си крака и да сѣзривъ съ забии; но нишо не помагало, немогла да